ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Γιάννη Ελαφρού***

Ο αστικός συνασπισμός εξουσίας, που έχει σαν βασικούς πυλώνες την κυβέρνηση και τα κυβερνητικά κόμματα αλλά δεν περιορίζεται εκεί (αποκαλυπτική και επικίνδυνη η άμεση παρέμβαση των μεγαλοεπιχειρηματιών στις δημοτικές εκλογές, Μαρινάκης, Μπέος, Μελισσανίδης κ.ά.) δέχεται πολιτικά πλήγματα, πληρώνει υψηλό πολιτικό κόστος, αλλά μπορεί ακόμα να επιβάλλει την κοινωνική κόλαση και να διατηρεί –αν και πληγωμένη- τη στρατηγική – ιδεολογική κυριαρχία.

Με μια λογική κοινοβουλευτικής αλλαγής εντός του «δυτικού πλαισίου» του ευρώ, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, δεν μπορεί να έρθει καμία ουσιαστική ανατροπή

Την προεκλογική περίοδο γινόταν λόγος για «βουβές εκλογές». Ακριβώς το αντίθετο δηλαδή από την τρομερή ένταση της κυβερνητικής αντιδραστικής επιδρομής και την δραματική ένταση των κοινωνικών προβλημάτων. Κι όμως, παρότι η υπόγεια (κοινωνική) ένταση εξακολουθεί να είναι πολύ μεγάλη, το εκλογικό αποτέλεσμα φέρνει τα υπόγεια κύματα στο προσκήνιο, αλλά εξασθενημένα. Η κυβερνητική καταδίκη είναι μεγάλη, αλλά όχι σαρωτική, καθώς μάλιστα κατορθώνει η ΝΔ κυρίως αλλά και το «σύστημα ΠΑΣΟΚ» να διατηρήσουν υπό τον έλεγχό τους περιφέρειες και δήμους.

Το κύμα που σπρώχνει τον ΣΥΡΙΖΑ προς την κυβέρνηση, τον έφερε στην πρώτη θέση (λόγω της πτώσης της ΝΔ, η οποία βρέθηκε σχεδόν 4% πίσω), αλλά χωρίς μεγάλη ορμή. Ο ΣΥΡΙΖΑ έλαβε 1.516.699 ψήφους (26,58%), έναντι 1.655.022 ψήφων (26,89%) τον Ιούνιο του 2012. Υστερεί δηλαδή κατά 139.895 ψήφους, ενώ βρίσκεται και σε χαμηλότερο ποσοστό. Η σχετική του αδυναμία παρά την εκλογική πρωτιά, διευρύνεται εάν συνυπολογίσουμε τα ακόμα χαμηλότερα ποσοστά που πήρε στις περιφέρειες (περίπου 17%) και στους δήμους, που αποκαλύπτουν και τους αδύνατους πολιτικούς – κοινωνικούς δεσμούς της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Η κατάκτηση της κρίσιμης περιφέρειας Αττικής και η καλή επίδοση στον

δήμο Αθηναίων, όπου η ψήφος έχει κεντρικά πολιτικά χαρακτηριστικά, δεν ακυρώνουν αυτή την εκτίμηση.

Μήπως τελικά λοιπόν το εκλογικό αποτέλεσμα είναι μια ισοπαλία των αδυνάτων και τελικά ένα αποτέλεσμα σταθεροποίησης της κυβέρνησης; Πολύ περισσότερο όταν υπάρχει πλήθος συστημικών δυνάμεων (με πολύ διαφορετικά χαρακτηριστικά βεβαίως) που καρπώνονται τη διαμαρτυρία, η οποία μόλις κατά 2% κινήθηκε προς τα αριστερά; Με το ιδιαίτερα ανησυχητικό 9,4% της Χρυσής Αυγής (536.442 ψ. έναντι 426.024 και 6,92% τον Ιούνιο 2012). Αλλά και με την ψήφο διαμαρτυρίας στο Ποτάμι (6,6%), στο ΛΑΟΣ (2,7%), στην Ένωση του Β. Πολύδωρα (1%), στον Χατζημαρκάκη (1,3%), στις νεοφιλελεύθερες Γέφυρες (0,91%).
Ειδικά σε κυβερνητικό – κομματικό επίπεδο, η βαριά καταδίκη της κυβέρνησης ΝΔ – ΠΑΣΟΚ, σε συνδυασμό με την πρωτιά του ΣΥΡΙΖΑ, διατηρεί και ενισχύει την πολιτική αστάθεια. Στην εκτίμηση αυτή πρέπει να συνυπολογίσουμε πως δεν μετρά κυρίως το άθροισμα των δεξιών ή συστημικών δυνάμεων, αλλά η δύναμη που έχουν τα κυβερνητικά κόμματα, που σηκώνουν το βάρος της διαχείρισης. Η πολιτική διαπάλη δεν είναι ζήτημα κυρίως αριθμητικής, αλλά πολιτικής γεωμετρίας και (αν)ισορροπίας δυνάμεων.

Αυτό όμως δεν σημαίνει καμιά διαδικασία αυτόματης κατάρρευσης της κυβέρνησης Σαμαρά – Βενιζέλου, πολύ περισσότερο της «χούντας» κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ. Το κοντόφθαλμο εκλογικίστικο σύνθημα «στις 25 ψηφίζουμε, στις 26 φεύγουνε» όχι μόνο απέδειξε τα κοντά ποδάρια του, αλλά κινδυνεύει τώρα να δημιουργήσει μεγαλύτερη απογοήτευση. Εάν μάλιστα ο ΣΥΡΙΖΑ αισθάνεται ως κυβέρνηση σε αναμονή και η αντίληψη αυτή περάσει στο εργατικό – λαϊκό κίνημα και στον κόσμο της Αριστεράς (όπως σε πολύ μεγάλο βαθμό έγινε από τον Ιούνη του 2012) οι εξελίξεις θα είναι πολύ αρνητικές. Γιατί αυτό που έδειξαν η 18η και η 25η Μάη είναι πως με μια λογική κοινοβουλευτικής αλλαγής εντός του πλαισίου, του «δυτικού πλαισίου» του ευρώ, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ και του πλαισίου της κυριαρχίας των επενδυτών και του κεφαλαίου (όπως αποδέχεται ο ΣΥΡΙΖΑ) δεν μπορεί να έρθει καμία ουσιαστική ανατροπή.

Ζούμε την εξής αντίφαση: ο αστικός συνασπισμός εξουσίας, που έχει σαν βασικούς πυλώνες την κυβέρνηση και τα κυβερνητικά κόμματα αλλά δεν περιορίζεται εκεί (αποκαλυπτική και επικίνδυνη η άμεση παρέμβαση των μεγαλοεπιχειρηματιών στις δημοτικές εκλογές, Μαρινάκης, Μπέος, Μελισσανίδης κ.ά.) δέχεται πολιτικά πλήγματα, πληρώνει υψηλό πολιτικό κόστος, αλλά μπορεί ακόμα να επιβάλλει την κοινωνική κόλαση και να διατηρεί –αν και πληγωμένη- τη στρατηγική – ιδεολογική κυριαρχία. Μπορεί δηλαδή μεγάλο μέρος των λαϊκών στρωμάτων να καταδικάζουν τα μνημόνια και να καταψηφίζουν τα κόμματα

διαχειριστές τους, αλλά δεν έχουν πειστεί για τη δυνατότητα να πάμε σε έναν άλλο δρόμο, σε ρήξη με την Ευρωπαϊκή Ένωση, τις «αγορές», την ντόπια ολιγαρχία και το κεφάλαιο.

Η μη αμφισβήτηση αυτής της αστικής στρατηγικής κυριαρχίας από τον ΣΥΡΙΖΑ (απεναντίας την αναπαράγει και τελικά ενισχύει), και με άλλο τρόπο από το ΚΚΕ (με την άρνηση του αντικαπιταλιστικού ανατρεπτικού προγράμματος και με τον απωθητικό υπαρκτό σοσιαλισμό), τελικά δημιουργούν ένα ασφυκτικό πλαίσιο «μειωμένων προσδοκιών», που αποθαρρύνει τον λαό, οδηγεί σε κατευνασμό του κινήματος και σε μείωση της ορμής των πολιτικών κυμάτων αντίστασης και ανατροπής. Γιατί εάν γίνεται αποδεκτό το πλαίσιο, τότε μεγάλο μέρος του κόσμου θα διαλέξει μεταξύ των καθαρόαιμων συστημικών λύσεων, αλλά κυρίως –κι αυτό είναι το πιο απικίνδυνο- ή θα απογοητευτεί ή θα στραφεί στο αλληλοφάγωμα εντός της «φυλακής της ΕΕ», ανοίγοντας το δρόμο στον φασισμό!

**Δημοσιεύθηκε στο "ΠΡΙΝ" στις 1/6/2014*